

Nieuwsbrief Afrika-getuigenissen
Driemaandelijks/oktober 2008
P708863 / 3120 Tremelo
H. Decoo Hollandsvin 4 3120
Tremelo

België-Belgique
P.B. – P.P.
3120 Tremelo
BC 30592

AFRIKAGETUIGENISSEN

Nieuwsbrief nr. 13

Oktober 2008

Het Parlementsgebouw, de geboorteplaats van het "Koloniaal Handvest", zoals het er honderd jaar geleden uitzag.

***Belangrijk : onze volgende bijeenkomst te Oostende op zaterdag
15 november a.s. : zie uitnodiging achteraan.***

In dit nummer :

- Voorpagina : *Het Parlementsgebouw, geboorteplaats van het Koloniaal Handvest*
- Boodschap van de heer Louis de Clerck, voorzitter van de KBUOL/UROME
- In 1908 werd Congo een Belgische Kolonie (door Emiel Clement)
- De Postdienst, een parel aan de kroon van Belgisch Congo (door Roger Gallant)
- Begraafplaatsen in Congo
- "Teruggeven aan Nzaambi" (door Cyriel Van Meel)
- In het vooruitzicht op onze volgende Nieuwsbrief
- Onze volgende bijeenkomsten
- Oostende, 15 november 2008 : lees onze uitnodiging.

Lidmaatschapsbijdragen

*Andermaal mochten wij een aantal lidmaatschapsbijdragen op onze rekening boeken.
Hartelijk dank aan de volgende leden :*

De h. Paul Ampe, Sint-Martens-Latem ; de h. Daniël Demaeght, St. Jans-Molenbeek (reeds voor 2009 en met supplement!); de h. Jozef Dessel, Oostende; de h. Gerard Devriendt, Assebroek; de h. Wilfried Ingels, Maldegem; zuster Veroniek Ottenburgs, Gent.

Let wel : de bijdragen die wij nog dit jaar zouden ontvangen kunnen als geldig voor het jaar 2009 worden beschouwd.

-
Het bedrag van de ledenbijdrage is ook voor volgend jaar op 25 € vastgesteld, maar uiteraard worden aanvullende bijdragen met grote dankbaarheid aanvaard.

Boodschap van de heer Louis De Clerck,

Voorzitter van de KBUOL/UROME

Honderd jaar geleden ontstond Belgisch Congo. Met spijt moesten wij er ons bij neerleggen dat de overheden van dit land verkozen hebben deze honderdste verjaardag in stilte te laten voorbijgaan.

De meesten onder ons hebben tot de laatste jaren van de Kolonie hun beste krachten gewijd aan de ontwikkeling van dit prachtige land. Niet zonder nostalgie en droefheid blikken wij op dit verleden terug : nostalgie als wij bedenken hoe wij onze jonge krachten en ons jeugdig enthousiasme volledig hebben mogen inzetten ten bate van een merkwaardig ontwikkelingswerk, droefheid om de mislukte overgang naar de onafhankelijkheid en de teloorgang van wat wij hadden opgebouwd.

De onafhankelijkheid betekende voor de meesten onder ons het einde van wat zij als de mooiste jaren van hun leven beschouwen, de terugkeer naar het moederland en de soms moeilijke reconversie, waarbij we af te rekenen hadden met een regering en een administratie die ons eerder als een lastpost beschouwden en met een publieke opinie die ons slecht begreep en ons niet steeds met open armen ontvangen heeft. Sedert een vijftiental jaren moeten we ook leven met het bijzonder negatieve beeld dat van de kolonisatie wordt opgehangen door de media en door sommige publicaties.

Vandaag is het onze plicht onze herinneringen levendig te houden. De plicht om mee te werken aan het vrijwaren en zo nodig aan het herstellen van een objectieve en wetenschappelijk verantwoorde visie op datgene wat de Belgen tussen 1908 en 1960 in Midden-Afrika hebben opgebouwd.

Verschillende verenigingen hebben zich krachtdadig en met merkwaardig succes op deze taak toegelegd en als voorzitter van de K.B.U.O.L. wens ik ze hiervoor te feliciteren.

Meer dan ooit hebben we behoefte aan de steun en de medewerking van alle verenigingen van oud-kolonialen. Ik doe dan ook een beroep op de eendracht en de solidariteit van al onze vrienden om samen onze eer en onze waardigheid te verdedigen.

Louis De Clerck

N.B.- De KBUOL (Koninklijke Belgische Unie voor de Overzeese landen, Frans letterwoord UROME) is de koepelorganisatie van verenigingen van oud-kolonialen. Ook deze vereniging is bijna honderd jaar oud.

In 1908 werd CONGO een Belgische Kolonie ...⁽¹⁾

Op 15 november 2008 zal het honderd jaar geleden zijn dat Congo een Belgische kolonie werd. Nagenoeg één maand vroeger, op 18 oktober 1908, werd de « wet op het beheer van Belgisch Congo », sedertdien door velen beter gekend als het « Koloniaal Handvest (*la Charte coloniale*) » afgekondigd en deze wet trad op 15 november 1908 in werking.

Het verhaal van Leopold II en Congo – Vrijstaat is vaak verteld en ook op radicaal verschillende manieren. Hoe Leopold II, beïnvloed door de gedachte dat een Europese Staat koloniën nodig heeft, voor zichzelf een Afrikaans Rijk verwierf, dat exploiteerde en hoe hij dat tenslotte moest afstaan aan België.

Al in 1890 verwierf België, bij het verlenen van een Staatslening aan Congo, het recht om deze Vrijstaat in 1901 te annexeren. Een eerste poging tot overname werd trouwens in 1894 gewaagd, maar ze mislukte evenzeer als de tweede poging die in 1901 zou worden ondernomen door niemand minder dan Beernaert, de gewezen Belgische Eerste Minister van wie Leopold II destijds had gezegd « *Si le Congo existe, c'est grâce à vous* ».

In 1901 werd er bij de Kamer van volksvertegenwoordigers ook een ontwerp van Koloniaal Handvest ingediend, dat in de toekomstige kolonie weliswaar aan de Koning de wetgevende, uitvoerende én rechterlijke macht wilde verlenen !

Overeenkomstig het Koloniaal Handvest van 1908 beschikten wet en Parlement daarentegen oppermachtig.

Toch zou het koloniaal bestuur nooit worden verlamd door overdreven bemoeizucht van het Belgische Parlement, ondanks het feit dat sommigen daarvoor aanvankelijk hadden gevreesd.

De voorgedij van de ministers van Koloniën en van de Belgische regeringen zou daarentegen wel een even verregaande decentralisatie als in andere koloniën blijvend in de weg staan.

Het Koloniaal Handvest van 1908 was niet alleen een belangrijk historisch moment van de *parlementaire onafhankelijkheid* in ons land, het bleef daarenboven gedurende een halve eeuw de grondvest en schans van het Belgisch koloniaal stelsel.

En, om het met de woorden van de Franse auteur R. Cornevin (« *Histoire du Congo Léopoldville* », Paris, Ed. Berger – Levrault, 1963) te zeggen : « Een halve eeuw Belgisch Congo betekent , spijs somlige vergissingen, een van de merkwaardigste materiële successen van de Europese kolonisatie in Afrika. De Belgen gaven er blijk van juridische nauwgezetheid, werklust en planning ; hun taak was verpletterend ».

E. Clément.

In november 2008 verschijnt het boek van R. SENELLE & E. CLEMENT

“La reprise du Congo par la Belgique et la Charte coloniale”

bij de Uitgeverij MOLS te Waver. (200 blz., 20 euro)

Adres : Editions MOLS, Tienne de la Petite Bilande, 67 – 1300 Wavre

(Tel./fax 010 24 58 17). (mols@skynet.be)

¹ - “De annexatie van Congo-Vrijstaat door België en het Koloniaal Handvest”, Lezing van E. CLEMENT voor het Koninklijk Vriendenfonds van het UNIVOG te Antwerpen op 11 oktober 2008, ter gelegenheid van de honderdste verjaardag van dit gebeuren.

De postdienst, een parel aan de kroon van Belgisch Congo

Door Roger Gallant

De literatuur over Congo is meer dan overvloedig, maar over de postdienst in Congo valt er maar weinig te lezen. Daarom heb ik mij sedert een twintigtal jaren aan het schrijven gezet. Het resultaat daarvan is een bijzonder lijvig werk (576 blz.) waarin ik de herinnering aan dit onderwerp ten gronde behandeld heb. Dit boek is een tweetal jaar geleden verschenen.

Als voormalig controleur en provinciaal directeur van de Posterijen was ik goed geplaatst om een precies idee te hebben van de werking van de dienst, waarvan ik hierna een korte samenvatting geef.

Men kan er zich niet voldoende rekenschap van geven welk een prestatie het was zulke dienst op voorbeeldige wijze te doen functioneren in een nog onderontwikkeld land dat 80 maal groter was dan België en dat, Ruanda-Urundi inbegrepen, twintig miljoen inwoners telde. Dit alles met slechts een handvol Europese ambtenaren : die waren nooit meer dan 200 in aantal.

Dikwijls geeft men zich in ontwikkelingslanden niet genoeg rekenschap van het belang van een goed werkende postdienst. Een snelle, veilige en betrouwbare postdienst, zoals wij die in Belgisch Congo gekend hebben, maakt deel uit van de fundamentele infrastructuur, net zoals de wegen, de spoorwegen en de telecommunicatie. Hij is een essentiële factor in de economische, sociale en culturele ontwikkeling. Bovendien is hij onmisbare schakel in het internationaal verkeersnet. Vandaar de internationale overeenkomsten die hun bekroning gevonden hebben in de Wereldpostunie (1863), waarvan de zetel in Bern gevestigd is.

Een woordje geschiedenis

Onder de handtekening van koning Leopold II verscheen op 16 september 1885 het eerste decreet over de postdienst in Congo-Vrijstaat. Deze wettelijke regeling zou pas in 1921 plaats moeten ruimen voor een tweede decreet, ondertekend door koning Albert I dat, behoudens een aantal wijzigingen die door de omstandigheden nodig waren geworden, van kracht zou blijven tot de onafhankelijkheidsdag.

Hoewel er vóór 1885 dus nog geen eigenlijke posterijen bestonden, werd er natuurlijk toch al post bedield. Naar gelang van de omstandigheden waren het de ambtenaren van Financiën of van de Gewestdienst en zelfs de militairen die zich met dit dienstbetoon belastten. In het jaar 1900 verschenen de eerste echte postbeambten in Congo en werden geleidelijk postkantoren geopend in Leopoldstad, Coquilhatstad, Nieuw-Antwerpen, Bumba, Basoko, Stanleystad...

Na achtereenvolgens te hebben geressorteed onder de directies van Financiën en van Openbare Werken, kreeg het Postwezen vanaf 1922 zijn eigen Algemene Directie.

Reeds in 1925 mocht de toenmalige directeur-generaal van de Post in zijn jaarverslag schrijven : *“dat de bestendige vooruitgang en ontwikkeling van de Postdienst gedurende de laatste jaren de bewonderenswaardige economische expansie weergeeft van ons koloniaal gebied”*.

Waar stond de Postdienst op 30 juni 1960 ?

Van 1886 tot 1960 heeft de Postdienst voortdurend zorg moeten besteden om zich steeds maar aan te passen aan de snelle evolutie die de Kolonie heeft doorgemaakt. De interne organisatie moest inderdaad voorzien in de onophoudelijk groeiende behoeften. Op een totaal van 10.762 Europese ambtenaren in Congo, waren op de dag van de onafhankelijkheid 183 “postiers” in dienst, hetzij 1,75% van het totaal. Rekening houdend met de verlofperiodes, moet dit aantal herleid worden tot 150 werkelijk operationele agenten. Dit personeel was verdeeld over de directie in Leopoldstad, de

zeven provinciale directies (Ruanda-Urundi werd als provincie aangerekend) en voorts over 68 postontvangerijen).

730 autochtone personeelsleden waren in statutair dienstverband op een totaal van 12.560 of 5,80 %. Verder waren er 1172 hulpkrachten onder contract (postbodes, plantons, koeriers, tot en met pagaaiers...).

De 68 ontvangerijen, met algemene bevoegdheden, waren bemand door Belgische postmensen, bijgestaan door inlands personeel. Zij bestreken elk gemiddeld een ambtsgebied van 35.000 km² (te vergelijken met de oppervlakte van België : 30.000 km²). Samen met de onder-ontvangerijen en bijkantoren stonden er uiteindelijk 379 kantoren ter beschikking van het publiek.

De Afrikanisatie van de kaders was geen ijdel woord. Er was een programma opgesteld dat het mogelijk moest maken om binnen een periode van vijf jaar de volledige postdienst in de handen van Congolese personeelsleden te geven. Driewerf helaas, hebben de gebeurtenissen er anders over beschikt.

Nog een woord over mijn periode als controleur van de Postdienst in de Oostprovincie.

Sedert begin 1960, bij het naderen van de onafhankelijkheid, diende ik naar aanleiding van mijn controles van de kantoren geregeld onderzoeken in te stellen wegens ernstige geldverduisteringen die waren gepleegd door onderpostontvangers die lid waren van het MNC-Lumumba. Niet zelden gaf dat aanleiding tot gevangenisstraf. Natuurlijk werden zij op de dag van de onafhankelijkheid dadelijk op vrije voeten gesteld. Wonder boven wonder, kwamen ze me achteraf bezoeken om mij te bedanken ! Hoezo ? Wel heel eenvoudig : ze waren er immers in geslaagd de kas van het MNC te spijzen en dankzij mij konden ze zich voordoen als martelaren van het koloniaal regime. Dat opende meteen voor hen de weg naar een briljante politieke loopbaan... Waarvoor mijn controles al niet goed voor waren !

Roger Gallant

Een buitenkans voor onze belangstellende leden :

Roger Gallant heeft nog een beperkt aantal exemplaren van zijn boek "De Geschiedenis van de Postdienst in Belgisch Kongo (1886-1960)", 576 pagina's, 1250 illustraties, in voorraad, die hij bereid is te verkopen aan onze leden aan 25 € i.p.v. 65 €. De opbrengst zal integraal ten goede komen aan de kas van AFRIKAGETUIGENISSEN.

In geval van interesse, gelieve te storten op rekening nr. 000-0250305-45 van Roger Gallant, Sylvain Dupuislaan 306 bus 5 te 1070 Anderlecht.

Tel. 02 569 55 08 - e-mail : roger.gallant@skynet.be

Begraafplaatsen in Congo

Men zou het gemakkelijk vergeten, maar op Congolese bodem liggen de stoffelijke resten van meer dan duizend "pioniers" van het vergane koloniale tijdperk begraven. Er bestaat een lijst van Belgische steden en gemeenten vanwaar deze overledenen afkomstig zijn.

Gravin Geneviève Ryckmans, die zoals iedereen weet de weduwe is van de betreurde vermoorde André Ryckmans en die zich nog steeds actief bezighoudt met Afrikaanse aangelegenheden, heeft deze kwestie ter harte genomen.

Er bestaat ook een lijst van niet minder dan 473 locaties verspreid over heel Congo, waar zich zulke begraafplaatsen bevinden. Het laat zich raden in welke toestand die graven zich bevinden. Het is zelfs de vraag of heel wat van die plaatsen gewoonweg nog bereikbaar zijn.

De voorzitter van KBUOL/UROME, ereambassadeur L. De Clerck, heeft zich tot de administratie van Buitenlandse Zaken gewend met de vraag of de Belgische Ambassade in Kinshasa en de consulaten (voor zover die niet gesloten zijn) misschien een inspanning konden doen om althans de voornaamste van die begraafplaatsen van de ondergang te redden. Helaas is het antwoord negatief : het onderhouden van begraafplaatsen is geen bevoegdheid van de ambassades, heet het. En het Ministerie van Landsverdediging staat in voor het onderhoud van de militaire begraafplaatsen in België maar niet in het buitenland.

Zijn er andere oplossingen denkbaar ? Zouden sommige religieuze congregaties bereid gevonden kunnen worden om aan deze begraafplaatsen de nodige zorg te besteden ? En waar kunnen de nodige financiële middelen gevonden worden ? Voorwaar een netelige kwestie ! Eerbied voor de laatste rustplaats van landgenoten in den vreemde zou nochtans een elementaire menselijke plicht moeten zijn. (G.B.)

Uit de brousseherinneringen van Cyriel Van Meel

In Nieuwsbrief nr. 11 kregen we van Cyriel Van Meel het verhaal "Bevallen in het neolithicum". Daarbij aansluitend bezorgt hij ons nu een nieuw verhaal uit het hartje van de Kasai.

"Teruggeven aan Nzaambi"

Het leven op de houtexploitatie was een eentonige bedoening. We hadden van op onze heuveltop wel een prachtig uitzicht op de rivier en de eilanden, maar daarop geraak je na een tijd ook uitgekeken. De wekelijkse koerierboot was de enige regelmatig weerkerende attractie. Soms kwam er al eens een sleper wat hout bunkeren of kwam er een missiepater van over de rivier, maar dat was het dan.

Enkele tropische stormen waren al een paar keer langs gekomen met donder en bliksem en hadden hier en daar zo een woudreus omver gegooit. Verschillende exploitatiewegen waren weer geblokkeerd door dwars over de weg liggende bomen. Een ploeg arbeiders had dan een week nodig om de laatste boom opgeruimd te krijgen.

Onze buren, de houtvester en zijn vrouw, hadden ons die avond uitgenodigd. We zaten nog wat na te praten toen er aan de deur geklopt werd. Mijnheer Smith deed open. Er stonden twee mannen. Wij konden de Lingala conversatie horen tot binnen.

“ Ze komen voor u,” riep Smith naar mij.

“ 't Is niet waar hé ,” zei mijn vrouw die al kon vermoeden dat het weer mannen van het onooglijke dorpje Yuki basendji waren die hulp kwamen vragen bij een slecht evoluerende bevalling. Het was nog al een paar keer gebeurd en telkens was het bij nacht geweest. En het waren mannen van Yuki basendji en ze kwamen inderdaad hulp vragen bij een bevalling.

“ Kan dat niet wachten tot morgen?,” vroeg mijn vrouw nog. Toch besloot ik zonder uitstel met de mannen mee te gaan naar het twaalf kilometer verder in het woud liggend dorp. Ik kon niet vermoeden dat me een uitzonderlijke belevenis te wachten stond.

“ De exploitatieweg tot aan het moeras ligt nog vol omgewaaide bomen. Je zult met je fiets niet sneller vooruitkomen dan te voet,” kreeg ik nog te horen .

Ik haalde mijn medisch gerief en de dienstfiets maar die had geen verlichting, dus nam ik mijn jachtlamp.

De tocht was ditmaal vol hindernissen. De twee mannen hadden werk met het weghakken van overhangende takken, maar over de metersdikke boomstammen moesten we klauteren als alpinisten en ook de fiets aan mekaar doorgeven. Smith had gelijk , te voet of per fiets, het ging even traag. Toen kwamen we aan het moeras dat er verre van aantrekkelijk uitzag in de straal van mijn koplamp. Tot heupdiepte waadden we door het water vol slierten vlotgras. Ik droeg de tas met de geneeskundige uitrusting en de zwarten droegen mijn fiets boven hun hoofd.

Al ploeterend doorheen het moeras

Toen we aan de overzijde tegen de helling opklommen moesten we eerst enkele zwart glimmende bloedzuigers van onze benen schrapen. Het moet ongeveer middernacht geweest zijn eer we in het dorpje aankwamen. Vóór al de hutten brandden vuren. De dorpelingen liepen als naakte schimmen van het ene vuur naar het andere.

Ik wist wat er nu zou volgen : de vrouw zou weer tussen de benen van haar moeder of tante zitten met een putje vol bladeren vóór haar. Ze brachten me bij de kreunende

vrouw. Ik rekende weer op de verlostang om de klus vlug te kunnen klaren maar er zou een onvoorstelbaar vervolg aan komen.

Het was weer een probleem met een te smal bekken waar normaal een keizersnede op werd toegepast. Op het ogenblik dat het kind in de greep van de verlostang te voorschijn kwam duwden de vrouwen de mannen opzij en deelde ik mee in de traditionele douche. Ik draaide mij om te zien hoe de moeder het stelde en zag dat de vrouw opnieuw weeën kreeg. Bij onderzoek voelde ik het hoofdje van een tweede baby. Ik kende de lingala-naam voor tweeling niet en riep de oudere vrouw terug en deed haar teken dat er nog eentje op komst was. Ze pletste met haar twee handen op haar platte borsten “ mapasa! mapasa! mapasa!” riep ze waarop de hele verlichting met brandende stokken weer rondom mijn hoofd werd aangestoken.

Het eerste kind had de doorgang behoorlijk vrij gemaakt want de tweede boreling kwam zonder problemen. Maar toen ! Het Tropisch Instituut had ons voor de complicatie die toen volgde niet opgeleid. Alle gesprits ten spijt , de baby ademde niet. Ik zat een ogenblik besluiteloos. De oudere vrouw begon te jammeren. Ik had geen idee hoe de dorpelingen zouden reageren wanneer de baby dood ging. Toen schoot mij een illuster idee door het hoofd “de fietspomp, de fietspomp”. Ik spurtte naar de fiets, rukte er de pomp af, schroefde die uiteen en draaide het lederen pompmembraan er af om het omgekeerd er weer op te schroeven. Nu had ik een zuigpomp in plaats van een perspomp. Met het pompdarmpje in de keel zoog ik de slijmen op die de luchtpijp verstopten. Twee, drie pompslagen en een nieuwe schreeuw vervoegde zich bij de eerste. Het klonk me als meerstemmige muziek in de oren.

Even bijlichten in de tropennacht

Wat toen volgde is met geen beschaafde pen te beschrijven. De voorvaderen uit de oertijd schenen op slag te zijn teruggekomen. Het dorp barstte uit zijn neolithische oerwoud voegen, de drums werden bovengehaald, een groot vuur werd midden in het dorp aangestoken, handen roffelden over de gespannen dierenhuiden en de lucht vulde zich met een donderend getrommel dat horen en zien verging. Het ritme werkte ophitsend op de naakte lichamen die een kring vormden rondom het dorpsvuur. Kalebassen met palmwijn werden doorgegeven. Ik moest meedrinken. In hun opgehitste toestand goten ze bijna de malafu over mijn hoofd. Schuifelende voeten deden het rode stof opwaaien dat op hun bezwete lichamen bleef plakken. Toen werd de man die de tweeling had verwekt ten tonele gevoerd. Hij moest aan iedereen zijn

geslachtsdelen laten zien terwijl hij dansend in en uit de kring sprong. De palmwijn en het ritme joegen de dansers nog meer op zodat het zweet van hun ruggen droop.

Ik dacht na het drinken van de palmwijn te kunnen vertrekken maar zo zagen de mensen van Yuki basendji het niet zitten. Ik werd mee de kring ingeduwde en kon niet anders dan me aan het ophitsende ritme aanpassen en mee stof opjagen. Het meisje vóór mij had zich ingesmeerd met palmolie en was zo glad als een aal waardoor mijn greep op haar heup geen houvast kreeg. Na een half uur plakten mijn kleren aan mijn lijf. Ik zocht naar een kans om weg te geraken want de vrouwen werden opdringerig en dansten uitdagend. De jonge meisjes met hun mooi gewelfde borstjes waren een streling voor het oog wanneer ze op het ritme van de drums op en neer wipten en glommen van de olie en het zweet.

Dat de palmwijn, het ritme en de sfeer de penissen in vervoering bracht was te merken aan de erecties die volgden. De ene man na de andere verdween met een vrouw in één van de hutten. Toen het fel gekrompen kringetje nog alleen uit wat deelnemers vol palmwijn bestond, zag ik de kans om weg te geraken. Het was drie uur 's nachts.

Omdat het te lastig was om alleen de fiets over de omgevallen bomen te sleuren, liet ik die aan het moeras achter. Enkele arbeiders zouden die wel gaan ophalen.

Halverwege zag ik plots iemand in de straal van mijn koplamp wegspringen.

Thuisgekomen was een overvloedig stortbad nodig om alle geuren van zweet, rook, malafu en vrouwen er af te spoelen. Ik sprak met mijn verpleger over mijn ervaring in Yuki basendji.

“ Oh, maar dan geven ze één daarvan terug aan Nzaambi (god),” zei hij.

“ Leg mij dat eens uit.”

“ Die mensen leven zoals vroeger. Een vrouw heeft maar twee borsten, dat is juist voldoende voor één kind. Alleen varkens hebben een rij borsten. Zij geven dan één kind terug aan Nzaambi.”

“ En hoe doen ze dat?” wou ik weten.

“ Ze leggen de tweeling in volle zon tot er één dood is. Nzaambi mag kiezen. Maar meestal is het voor de tweede baby dan ook al te laat.”

Inderdaad, toen ik de maand nadien weer eens in Yuki basendji passeerde en naar de tweeling vroeg, gebaarde iedereen van krommenaas. Niemand wist iets van een tweeling...

En wat de man betreft die midden in de nacht door het woud liep :

“ Oh dat zal weer een ‘gerelegeerde’ zijn die uit een van de dorpen rond Oshwe ontsnapt is,” wist mijn verpleger. Maar dat is dan weer een verhaal voor een volgende keer.

Cyriel Van Meel

In het vooruitzicht op ons volgend nummer !

Ons volgend nummer zal natuurlijk weer een kerstnummer zijn. Vrienden die mooie herinneringen aan de kerst onder de tropen bezitten, zouden ons en onze vrienden een dienst bewijzen door ons hun verhaal toe te zenden. Dank bij voorbaat.

Onze volgende bijeenkomsten

Zoals reeds in ons vorig nummer aangekondigd, verwachten wij talrijke vrienden op zaterdag (en niet op zondag, zoals eens verkeerdelijk vermeld) 15 november a.s. te Oostende. Noteer dat deze dag precies de honderdste verjaardag is van de geboorte van de kolonie Belgisch Congo ! U leest alle details over deze bijeenkomst op de rugzijde van deze Nieuwsbrief.

Het is ook onze bedoeling een gelijkaardige vergadering te beleggen in januari in het Antwerpse. Ook andere steden staan op de wachtlijst.

UITNODIGING

aan de leden en sympathisanten van Afrikagetuigenissen
“aan wier hart nog een stukje rode aarde bleef kleven”

Met groot genoegen nodigen wij u uit op onze derde bijeenkomst te Oostende

op zaterdag 15 november 2008 vanaf 11 uur
in de mooie zaal “EL MAR”, Pastoor Pypestraat 3 te Oostende
(rechts naast de St-Petrus en Pauluskerk, dus vlakbij tram- en bushalte, station en parking)

Wie er de vorige keer ook al was zal ook dit keer zeker de sfeer niet willen missen !

Op het programma :

- Voorstelling van diverse recente getuigen en van hun verhalen.
- Een verrukkelijke film over de Congolese schilderscholen.
- Voorstelling van onze nieuwe film “Tata Raphaël, bouwheer van Leopoldstad”, gewijd aan de legendarische pater Scheutist van Brugse origine, Raphaël de la Kethulle de Ryhove en het toenmalige voetbalgebeuren.
- Beknopte voorstelling van Afrika-boeken door leden-auteurs.

Vanaf 11 uur en tussendoor is er gelegenheid voor een gezellige babbel tussen pot en pint.
Wij zorgen ook voor het nodige om de inwendige mens te versterken !

Praktisch :

- * Deelname in de kosten : 5 € per persoon, ter plaatse betaalbaar.
- * **Vooraf inschrijven is beslist noodzakelijk, want er zijn maar 150 plaatsen :**
 - bij ons secretariaat (tel. : 016 53 18 64 of e-mail : hdecoo@telenet.be)
 - ofwel bij ons bestuurslid Bob Vanhee (tel. 059 26 61 67 of e-mail : bobliv@skynet.be)

Wij zien er naar uit u op zaterdag 15 november a.s. in groot aantal te mogen begroeten. En dat de afwezigen opnieuw ongelijk krijgen staat nu al vast !

Met vriendelijke groeten,

Het Bestuur

Deze Nieuwsbrief is uitgegeven door de vzw AFRIKA-GETUIGENISSEN

(Met steun van de Vlaamse Overheid)

Zetel en secretariaat :

Hollandsvin 4, 3120 Tremelo

Telefoon : 016 53 18 64

cyrielvanmeel@hotmail.com

Jaarlijkse ledenbijdrage : 25 €. Bankrekening : 001-4254043-87

Niets uit deze nieuwsbrief mag worden overgenomen, gekopieerd of gepubliceerd
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, die alle
rechten voorbehoudt.